

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Krupíčkové a soudců Davida Hipšra a Tomáše Foltase v právní věc žalobkyně: **BENVIG HEAT TRANSFER spol. s r. o.**, se sídlem Děčínská 288, Benešov nad Ploučnicí, zastoupena JUDr. Tomášem Radou, Ph.D., advokátem se sídlem Hlinky 505/118, Brno, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 5. 2023, č. j. 141 Af 3/2021-37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Indická společnost Krystal Steel dodala žalobkyni v roce 2016 opakovaně *bezešvé trubky kruhového průřezu z nerezové oceli tažené za studena* s deklarovanou zemí původu Indie. Na základě zprávy Evropského úřadu pro boj proti podvodům z 4. 7. 2019 (dále též „zpráva OLAF“), která shrnuje výsledky vyšetřování zahájeného rozhodnutím ze dne 9. 9. 2016, provedl Celní úřad pro Ústecký kraj (dále též „celní úřad“) u žalobkyně kontrolu po propuštění zboží. Při ní zjistil, že zboží mělo v celních prohlášeních chybně deklarovanou zemi původu, neboť zboží skutečně pocházelo z Čínské lidové republiky, a mělo proto podléhat antidumpingovému clu ve výši 71,9 %. Žalobkyni tudíž doměřil antidumpingové clo v celkové výši téměř 1,7 mil. korun. Proti dodatečným platebním výměrům podala žalobkyně dne 2. 3. 2020 odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 17. 2. 2021. Toto rozhodnutí aktuálně přezkoumává Krajský soud v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“), neboť Nejvyšší správní soud jeho předchozí rozsudek zrušil

rozsudkem ze dne 30. 8. 2023, č. j. 10 Afs 100/2023-44, pro nepřezkoumatelnost a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[2] Žalobkyně s odvoláním proti dodatečným platebním výměrům spojila žádost o prominutí a vrácení doměřeného cla podle čl. 119 odst. 1 a 120 nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. 10. 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (dále též „celní kodex“). Poté, co žalovaný zamítl její odvolání ve věci dodatečných platebních výměrů, zamítl celní úřad rozhodnutím ze dne 21. 4. 2021 i tuto její žádost o prominutí a vrácení doměřeného cla. Rovněž proti tomuto rozhodnutí celního úřadu žalobkyně podala odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 3. 8. 2021.

II.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného ve věci její žádosti o prominutí a vrácení doměřeného cla žalobou, kterou krajský soud v záhlaví uvedeném rozsudkem zamítl. S odkazem na judikaturu Soudního dvora Evropské Unie (dále též „SDEU“) a Nejvyššího správního soudu konstatoval, že k vrácení cla je možno přistoupit při kumulativním splnění tří podmínek. Tou základní je, že clo bylo původně nesprávně vyměřeno v důsledku chyby, jíž se dopustily příslušné orgány. Taková chyba zásadně spočívá v aktivním jednání příslušného orgánu, výjimečně může spočívat i v jeho pasivitě. Příslušným orgánem přitom může být nejen celní orgán členského státu, ale i jiné orgány exportního státu. Krajský soud se ztotožnil s posouzením celních orgánů, že v posuzované věci nelze považovat chybné uvedení země původu v dokladu *Certificate of origin*, který byl vydán indickým orgánem, za relevantní pochybení. Žalobkyně totiž neprokázala, že by se indický orgán dopustil aktivní chyby, která není pouze důsledkem chybně podaných informací či podkladů. V jejím případě pak nelze dospět ani k závěru o pochybení celního úřadu založeném jeho pasivitou. Za chybu ve smyslu čl. 119 odst. 1 celního kodexu nelze podle krajského soudu považovat ani činnost Evropské komise spočívající ve vydání prováděcího nařízení Komise (EU) 2017/2093¹ (dále též „prováděcí nařízení“). Krajský soud neshledal, že by prováděcí nařízení přinášelo opačný závěr než zpráva OLAF – a sice že v Indii bylo sporné zboží dostatečně zpracováno, a tím nabylo indický původ a nebylo zatíženo antidumpingovým clem. K tomu poukázal na své vypořádání obsahově stejné námitky v řízení ve věci samotného doměření cla a na rozpory v tvrzeních žalobkyně. Dodal, že se žalobkyně neocitla ve zvláštní situaci ve smyslu čl. 120 celního kodexu, pokud se údaj o deklarovaném indickém původu nepreferenčního zboží ukázal být po provedené misi OLAF nepravdivým, a v důsledku toho byl zatížen antidumpingovým clem. Takovými případy se soudy v minulosti opakovaně zabývaly. Nepřípadným shledal odkaz žalobkyně na rozsudek SDEU z 25. 7. 2008, ve věci C-204/07, *C.A.S. SpA*. Jelikož krajský soud přisvědčil žalovanému, že v případě žalobkyně nebyla splněna základní podmínka pro aplikaci čl. 119 odst. 1 celního kodexu, nezabýval se stejně jako žalovaný splněním dalších podmínek (dobrá víra, dodržení předpisů týkajících se celního prohlášení).

¹ Prováděcí nařízení Komise (EU) 2017/2093 ze dne 15. listopadu 2017 o ukončení šetření možného obcházení antidumpingových opatření uložených prováděcím nařízením Rady (EU) č. 1331/2011 na dovoz některých bezešvých trubek a dutých profilů z nerezavějící oceli pocházejících z Čínské lidové republiky dovozem zasílaným z Indie bez ohledu na to, zda je u něj deklarován původ z Indie, a o ukončení celní evidence tohoto dovozu uložené prováděcím nařízením Komise (EU) 2017/272, OJ L 299, 16. 11. 2017, s. 1–10.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Krajskému soudu vytýká vnitřní rozpornost jeho úvah stran povahy zkoumané chyby. Přestože totiž krajský soud připustil, že tato může spočívat i v pasivním jednání, konstatoval toliko, že v daném případě nebyla chyba způsobena aktivním jednáním. Nadto je povaha chyby podle současné výkladové praxe Evropské komise nepodstatná. Podle ní je rozhodné, zda příslušný orgán mohl v dlužníku vyvolat legitimní očekávání. Přesně takový účinek ve stěžovatelce vyvolal doklad *Certificate of origin* vystavený indickým orgánem. Tento doklad je sám o sobě dostačující pro naplnění podmínky čl. 119 odst. 1 celního kodexu. Krajský soud pak na jednu stranu připustil, že chyba může být způsobena i orgány exportního státu, avšak vzápětí dodal, že legitimní očekávání musí zásadně vytvořit samy příslušné orgány. I v tomto stěžovatelka spatřuje vnitřní rozpor rozsudku. Nadto podle ní krajský soud dostatečně neobjasnil, proč k chybě ve smyslu čl. 119 odst. 1 celního kodexu nedošlo. Stěžovatelka zdůrazňuje, že svým jednáním nezavdala žádnou příčinu pro dané pochybení a údajné nesprávné vymezení původu zboží.

[5] V dalším okruhu námitek krajskému soudu a žalovanému vytýká, že se dostatečně nevypořádali s otázkou, zda byla v dobré víře. Poukazuje na složitost věci, o níž svědčí rozdílné závěry zprávy OLAF a prováděcího nařízení a na to, že ověřovala postup výroby na místě samém. Celní úřad se podle ní dopustil vady řízení, pokud k otázce dobré víry vůbec nevedl dokazování a nevypořádal se s jejími argumenty.

[6] Krajský soud podle ní dále převzal nesprávný závěr, že prováděcí nařízení neobsahuje opačné závěry než zpráva OLAF. Jím citovaná pasáž neposkytuje odpovědi na argumenty vznesené stěžovatelkou. Podle stěžovatelky nelze upřednostnit závěry jednoho šetření nad druhým. Obě šetření měla vliv na její legitimní očekávání, neboť věřila závaznému aktu Komise. Pokud celní orgány naopak vycházely ze zprávy OLAF, znamená to, že podle nich byl výsledek jejího šetření nesprávný. Šlo tak o selhání, respektive chybu Komise, která neaplikovala příslušné předpisy. Stěžovatelka dále považuje za významné, že Komise měla již v roce 2017 pochybnosti a zahájila šetření, ale více než 3 roky nezveřejnila o těchto pochybnostech žádné oznámení. V tomto spatřuje zvláštní důvod pro prominutí a vrácení následně doměřeného cla. Bez ohledu na časovou souslednost vydání prováděcího nařízení je zřejmé, že Komise neuskutečňovala patřičnou kontrolu a dohled, jak plyne z rozsudku SDEU ve věci *C.A.S. SpA*.

[7] Podle stěžovatelky krajský soud nesprávně posoudil i aplikovatelnost čl. 120 celního kodexu, neboť v žádné jiné situaci nebyl před plněním celních povinností vydán akt podobný prováděcímu nařízení. Z něj přitom plyne, že nedochází k obcházení antidumpingového cla a není třeba dbát zvýšené opatrnosti při exportu zboží z Indie. Jestliže závěry Komise vyvrátila zpráva OLAF, nemůže být její selhání při uplatňování právních norem kladeno k tíži jednotlivci.

[8] Stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

IV.

[9] Ke kasační stížnosti se vyjádřil žalovaný, který navrhl její zamítnutí. Uvedl, že ve věci stěžovatelky nejsou zcela zásadně splněny podmínky celního kodexu pro prominutí a vrácení cla. V podrobnostech odkázal na své rozhodnutí. Odkázal rovněž na související soudní řízení týkající se doměření samotného cla, které má ve vztahu k předmětu tohoto řízení akcesorickou povahu, neboť případné prominutí a vrácení cla předpokládá, že clo bylo doměřeno v souladu se zákonem.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Úvodem kasační soud poznamenává, že stěžovatelka ve své kasační stížnosti pomíjí (nereaguje na) řadu vysvětlení (závěrů) krajského soudu, který vycházel z rozhodnutí žalovaného. Její argumentace pak logicky nemůže vyvrátit argumenty krajského soudu k jednotlivým žalobním bodům, potažmo kasační námitky nemohou být důvodnými ve vztahu k posuzované otázce, pokud nezpochybňují závěry, jež samy o sobě postačí pro nedůvodnost žalobní argumentace v jednotlivé otázce (o tom dále). Je třeba mít na paměti, že právě žalobními body se rámuje rozsah kasačního přezkumu. Dle § 104 odst. 4 s. ř. s. totiž platí, že kasační stížnost není přípustná, pokud se opírá o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

[13] Podle čl. 119 odst. 1 celního kodexu platí, že *v případech jiných než těch, které jsou uvedeny v čl. 116 odst. 1 druhém pododstavci a v člancích 117, 118 a 120, se částka dovozního nebo vývozního cla vrátí nebo promine, pokud byla v důsledku chyby příslušných orgánů původně oznámená částka odpovídající celnímu dluhu nižší, než je splatná částka, jsou-li splněny tyto podmínky: a) dlužník tuto chybu nemohl přiměřeným způsobem zjistit; a b) dlužník jednal v dobré víře* (důraz přidán, pozn. soudu).

[14] Výše citované ustanovení celního kodexu stanoví podmínky (předpoklady), které musí být splněny pro vrácení či prominutí cla. Podmínka obsažená ve zvýrazněné části tohoto ustanovení přitom obsahově odpovídá původní úpravě zakotvené v čl. 220 odst. 2 písm. b) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. 10. 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále též „starý celní kodex“), jenž zněl: *S výjimkou případů uvedených v čl. 217 odst. 1 druhém a třetím pododstavci se dodatečné zaúčtování neprovede, pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo přiměřeným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení* (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2020, č. j. 6 Afs 194/2020-51, bod 25). Celní kodex tedy stanovuje stejné hmotněprávní podmínky liberace od celní povinnosti jako starý celní kodex. Těmi jsou chyba na straně příslušných celních orgánů, kterou nemohl dlužník/povinná osoba přiměřeným způsobem zjistit,

pokračování

a dobrá víra dlužníka/povinné osoby, zahrnující rovněž dodržení všech platných předpisů týkajících se celního prohlášení, jak výslovně zdůrazňoval starý celní kodex.

[15] Podstata merita sporu (pro věc rozhodná skutečnost) tak zůstala zachována i v nové unijní úpravě. Tou je skutečnost, že k původnímu vybrání (stanovení) cla v nesprávné (nižší) výši došlo v důsledku chyby stanovených orgánů. Stejně zůstávají i navazující podmínky (nemožnost zjištění této chyby přiměřeným způsobem a dobrá víra dlužníka). Na věc je proto plně přenositelná ustálená judikatura SDEU k výkladu uvedených podmínek, ze které ostatně vycházel i krajský soud. Z ní v tomto ohledu vyplývá, že se dovozce (zde stěžovatelka) může účinně dovolávat legitimního očekávání, a tudíž využít výjimky z dodatečného výběru cla stanovené v tomto ustanovení, pouze pokud jsou podmínky v čl. 119 celního kodexu splněny kumulativně.

[16] Aplikace čl. 119 celního kodexu především vyžaduje, aby dlužné clo nebylo původně vybráno následkem chyby ze strany samotných příslušných orgánů. K této podmínce SDEU uvádí, že legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo je hodné ochrany pouze tehdy, když základ, na kterém spočívá toto očekávání, vytvořily „samotné“ příslušné orgány. Právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, tedy zakládají pouze chyby přičitatelné aktivnímu jednání příslušných orgánů. Podle SDEU nelze příslušné ustanovení celního kodexu vykládat v tom smyslu, že vydání nesprávného osvědčení o původu zboží celními orgány státu vývozu představuje chybu na straně těchto samotných orgánů, jsou-li tato osvědčení založena na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, ledaže je zjevné že si uvedené orgány byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení. Bude-li prokázáno, že nesrovnalost, kterou je stíženo osvědčení o původu zboží, vyplývá ze zaviněného jednání vývozce a že příslušné orgány státu vývozu nemohly ani nemusely zjistit, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení, je na dovozci, aby nesl důsledky spojené s předložením obchodního dokumentu při pozdější kontrole, který se ukáže jako chybný, takže tento dovozce v takovém případě nemůže rozporovat dodatečný výběr cla. Jestliže tedy celní orgány státu vývozu pochybily, když vydaly osvědčení o původu zboží, a tato chyba je způsobena nesprávností informací poskytnutých těmito orgánům vývozcem, zejména pokud jde o skutečný původ nákladů nebo hodnotu součástí, z nichž se skládá dotčené zboží, nemůže se dovozce podle tohoto ustanovení, odvolávaje se na svou dobrou víru, dovolávat legitimního očekávání, aby se bránil dodatečnému zaúčtování dovozního cla, ledaže je zřejmé, že si celní orgány státu vývozu byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že příslušné zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení, což přísluší ověřit vnitrostátnímu soudu (viz zejména rozsudky z 14. 5. 1996, ve věcech C-153/94 a C-204/94, *Faroe Seafood a další*, EU:C:1996:198, z 14. 11. 2002, ve věci C-251/00, *Ilumitrónica*, EU:C:2002:655, z 18. 10. 2007, ve věci C-173/06, *Agrover*, EU:C:2007:612, z 15. 12. 2011, ve věci C-409/10, *Afasia Knits Deutschland*, EU:C:2011:843, z 10. 12. 2015, ve věci C-427/14, *Veloserviss*, EU:C:2015:803, z 16. 3. 2017, ve věci C-47/16, *Veloserviss*, EU:C:2017:220, z 8. 11. 2012, ve věci C-438/11, *Lagura Vermögensverwaltung*, EU:C:2012:703). Jde-li o zboží s nepreferenčním pravidlem původu, u nějž celní orgány neověřují původ (jako v souzené věci), zaujímá judikatura SDEU ve vztahu k otázce pasivity jednání celních orgánů, která vedla k chybě dle čl. 119 celního kodexu, restriktivní výklad. Pasivita příslušného orgánu tak může dobrou víru založit jen zcela výjimečně (srov. rozsudek ve věci *Agrover* nebo rozsudek z 27. 6. 1991, ve věci C-348/89, *Mecanarte*, EU:C:1991:278).

[17] SDEU dále opakovaně judikoval, že hospodářským subjektům přísluší, aby v rámci svých smluvních vztahů přijaly opatření nezbytná k tomu, aby se předem zabezpečily před riziky opatření k dodatečnému výběru cla, přičemž taková prevence může spočívat zejména v tom, že osoba povinná zaplatit clo získá od druhé smluvní strany při uzavření smlouvy nebo až po něm veškeré důkazy potvrzující skutečnost, že zboží pochází ze státu, na který se vztahuje systém všeobecných celních preferencí, včetně dokumentů prokazujících tento původ (viz zejména rozsudky ve věci *Lagura Vermögensverwaltung*, body 30 a 31, a ve věci C-47/16, *Veloserviss*, bod 38). Z ustálené judikatury vyplývá i to, že je na hospodářských subjektech, aby se v případě, že mají samy pochybnosti o správném použití ustanovení, jejichž nedodržení může vést ke vzniku celního dluhu, nebo o definici původu zboží, informovaly a opatřily si veškerá možná vysvětlení k ověření toho, zda jsou tyto pochybnosti opodstatněné (viz zejména rozsudky ve věci *Faroe Seafood a další*, bod 100, ve věci C-47/16, *Veloserviss*, bod 37, či rozsudek z 11. 11. 1999, ve věci C-48/98, *Söhl & Söhlke*, EU:C:1999:548, bod 58).

[18] Optikou těchto východisek se Nejvyšší správní soud shoduje s posouzením celních orgánů a krajského soudu, že v projednávané věci nenesou odpovědnost za vznik chyby příslušné orgány, nýbrž tuto je třeba klást k tíži stěžovatelky. Ta totiž krom vystavení faktury indickým dodavatelem (výrobce) netvrdí, že by zjišťovala původ zpracovávaného zboží (bezešvých trubek) přímo u výrobce či se v souladu s výše citovanou judikaturou zabezpečila pro případ dodatečného výběru cla a tím i vyvinula tlak na svého dodavatele (výrobce) ohledně předání všech informací rozhodných pro určení země původu a vydání pravdivého prohlášení původu (případně certifikátu). Nemohlo se tak jednat o chybu přičitatelnou indickým orgánům, které vydaly doklad *Certificate of origin*, neboť indické orgány obdržely nesprávné informace od výrobce. Tyto informace kontrolovat nemusely, a soudu nepřísluší v této věci ověřovat případnou dostatečnost jejich námatečkové kontroly zboží (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2023, č. j. 10 Afs 369/2021-48). Výrobce zboží pak není státním orgánem, a jeho pochybení tak není z hlediska aplikace čl. 119 celního kodexu relevantní. Za situace, kdy stěžovatelka fakticky spoléhala na jinou osobu, která je odpovědná za správné vyplnění údajů o původu zboží, nelze hovořit o jejím legitimním očekávání, neboť to by pramenilo z jednání soukromé osoby. V této souvislosti je vhodné poukázat i na to, že dovozci přísluší, aby se v případě, že má zjevné důvody k pochybnostem o správnosti osvědčení o původu zboží, pokusil v rámci své povinnosti náležité péče za využití veškerých svých možností informovat se o okolnostech, za kterých bylo toto osvědčení vydáno (srov. rozsudek ve věci C-47/16, *Veloserviss*, body 39 a 43).

[19] Nelze pak přisvědčit ani argumentaci stěžovatelky, že se chyby ve smyslu čl. 119 celního kodexu dopustila Komise tím, že v prováděcím nařízení měla dospět k odlišným závěrům než pozdější zpráva OLAF, přičemž na její závěry se stěžovatelka spoléhala. Komise nemohla tvrzené legitimní očekávání ve stěžovatce v rozhodném období vzbudit, neboť sporované skutečnosti se týkají prováděcího nařízení, které bylo vydáno jedenáct měsíců po uskutečnění dovozu zboží stěžovatelkou (2016). Dle prováděcího nařízení přitom Komise zahájila svou činnost v této otázce až poté, co jí dne 3. 1. 2017 podal Výbor na obranu odvětví Evropské unie vyrábějícího bezešvé duté profily z nerezavějící oceli žádost o zahájení šetření ohledně obcházení platných opatření, ve které uvedl, že antidumpingová opatření na dovoz některých bezešvých trubek a dutých profilů z nerezavějící oceli

pokračování

pocházejících z Číny byla obcházena dovozem přes Indii. Prověření ze strany Komise tedy bylo zahájeno po předmětných dodávkách a celním prohlášení stěžovatelky. Nemohlo proto z logiky věci nijak ovlivnit proces samotného původního stanovení cla. V žádném případě tak nemohlo nulové daňové tvrzení stěžovatelky souviset s jednáním Komise, byť i pasivním, neb pochybnosti spojené s jednáním Komise stěžovatelka datuje až od roku 2017. S ohledem na to nelze hovořit o legitimním očekávání vyplývajícím z prováděcího nařízení či související činnosti Komise. Stejný závěr pak bude poplatný i aplikaci čl. 120 celního kodexu. Jelikož stěžovatelka neprokázala své legitimní očekávání, nemohlo se stát ani „zvláštní okolností“ právě podle čl. 120 celního kodexu.

[20] Nejvyšší správní soud neshledal ani namítané vnitřní rozpory v závěrech krajského soudu. Krajský soud ve svém rozsudku posoudil závěry plynoucí z rozsudku SDEU ve věci *C.A.S. SpA* i z rozsudku z 1. 4. 1993, ve věci *C-250/91, Hewlett Packard*, EU:C:1993:134. Nevyloučil, že by obecně mohlo dojít k chybě dle čl. 119 celního kodexu s ohledem na pasivitu Komise. Jasně však zdůraznil, že souzená věc je rozhodována za jiných skutkových a právních okolností. Jednání Komise, včetně namítané případné pasivity, jednak přichází až po deklaraci výše cla stěžovatelkou a nadto se v posuzované věci jedná o nepreferenční pravidla původu. Krajský soud o výše uvedeném pojednal ve vztahu ke všem možným scénářům, tedy, byť shledal žalobní bod nedůvodným, v teoretické rovině mu důvodnost přiznal, aby mohl vypořádat i další část v něm vznesené argumentace ve vztahu k přičitatelnosti pochybení příslušných orgánů. Nejedná se proto o vnitřní rozpornost, ale toliko o důsledné vypořádání celé žalobní argumentace. Krajský soud rovněž srozumitelně v bodě 39 svého rozsudku uzavřel, proč k chybě na straně příslušných orgánů nedošlo.

[21] Jde-li o dobrou víru stěžovatelky, je nutné připomenout, že žalovaný se touto otázkou nezabýval, což spojil s tím, že v souzené věci nedošlo k chybě na straně příslušného orgánu, která by případně mohla ve stěžovatelce vzbudit legitimní očekávání o správnosti jejího počínání. Jelikož stěžovatelka nesporeovala závěr žalovaného ani krajského soudu o nutnosti kumulativního splnění všech tří podmínek pro vrácení či prominutí částky dovozního cla, není pak chybou rozhodnutí žalovaného, že jeho nosné závěry vystavěl na nesplnění hned první z nich. Rozsudek krajského soudu proto v této rovině nemohl být nepřezkoumatelný. Za situace, kdy žalovaný řádně zdůvodnil, proč se otázkou dobré víry stěžovatelky nezabýval a krajský soud tento důvod jako relevantní akceptoval, nebylo stran existence dobré víry dále co přezkoumávat.

[22] K namítaným rozporům mezi prováděcím nařízením a zprávou OLAF se krajský soud vypořádal dostatečně odkazem na body 38 až 44 svého vlastního rozhodnutí ve věci doměření cla. Již v rozsudku č. j. 10 Afs 100/2023-44 Nejvyšší správní soud shledal toto hodnocení dostatečným. Podstatné pro přezkum nynějšího rozhodnutí je, že tyto okolnosti fakticky nastaly v projednávané věci až po proclení zboží, a jsou tak primárně relevantní v řízení o doměření cla (aktuálně je vedeno před krajským soudem pod sp. zn. 16 Af 18/2021), nikoliv pro otázku splnění podmínek pro prominutí či vrácení vývozního cla (k rozdílnosti obou řízení srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2020, č. j. 6 Afs 194/2020-51). Kasační soud toliko připomíná, že stěžovatelka své legitimní očekávání nespojuje s konkrétními zjištěními z aktů vydaných Komisí či OLAF.

[23] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2024

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu